

— Ха така, момченце. Опърли го добръ. Послѣ знаешъ я? На яхния нѣма да го правишъ. Ще го припържешъ само . . . тѣй, съ повечко масълце . . . знаешъ я?

Той гаврътна още една чашка. Лицето му се зачервяваше, малкитѣ му очички свѣтѣха.

— Кънѣо! — извика той, като показваше къмъ селянитѣ — какво сж се омѣлчали тия хора? Дай имъ по единъ вѣстникъ! Дай имъ и по една вода отъ мене!

Той искаше да бжде и духовитъ. Веселостъта му, добродушна и сърдечна, нѣмаше нищо лошо въ себе си. Но тя дразнѣше неприятно и можеше да изкара отъ търпѣние нѣкой човѣкъ, особно когато е ядосанъ. Къню погледна къмъ Гроздана, наведе се къмъ Рамаданова и низко му зашепна нѣщо на ухото. Усмивнатото и щастливо лице на фелдшера започна да се обтяга, да става сериозно и замислено. Той слушаше Къня и отъ врѣме на врѣме се обръщаше и поглеждаше къмъ Гроздана гузно и плахо.

Обѣдътъ щѣше да закѣснѣе. Рамадановъ, опрѣсненъ и отпочиналъ, подкани кехаята да го заведе при болнитѣ, които още не бѣше прѣгледалъ. Дѣдо Петъръ Коконата бутна калпака на тила си, сви безбройнитѣ бръчки на лицето си, загледа се въ земята и се замисли. Болни имаше още много, но кждѣ? Той не можеше да си припомни сега ни една кжща.

— Е, казвай де — викна му Рамадановъ. — Дѣ има болни?

Грозданъ стана и се приближи къмъ него.

— Докторе, каза той, да идемъ у дома. Болно дѣте имамъ.

Рамадановъ имаше обичай да нахоква отпървенъ селянитѣ като ги обвиняваше, че дълго врѣме мѣлчатъ и крятъ болнитѣ си. На Гроздана той нищо не каза, погледна го пакъ тѣй очудено и плахо, както по-рано и тръгна слѣдъ него.